

„Surdul vorbește mai tare decât cel care aude și prostul mai mult decât cel ce înțelege.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul XII

Numărul 628

5 iulie - 11 iulie 2023

Cât ne mai răbdăm a fi atât de lași?...

Cezar Adonis
Mihalache

Ne plâng icoanele în țară și nu înțelegem de ce?!... Ori ne facem a nu înțelege?!... Și, probabil, și când ne vor plânge chiar în case, la fel ne vom face a nu înțelege, nu?!... Și vom privi spre ele căutând răspunsuri despre ce a fost și ce ar putea fi, căci vom crede că

găsească în vecii vecilor giulgiu adăpostului de după moarte... Nu în pământul nostru!... Și poate nici măcar noi!... Mulți dintre noi... Ca plată a lașității ce a depășit apăsarea trădării... O plată în care nu ar trebui să ne mai găsim odihna în acest pământ, sub acest cer, până nu vom fi făcut îndreptarea pentru cei ce al căror somn a fost tulburat de ura unor hoarde ce

pentru a ne desprinde de tot mai străvezia iță rămasă din fibra de neam de altădată...

Și nu, nu avem o scuză prin aceea că a fost o hotărâre a justiției ce „trebuia respectată”... Pentru că acolo nu vorbim de Dreptate... Acolo a fost o justiție aidoma aceleia ce, în trecut, ne-a condamnat înaintașii, a fost una de un leat cu aceea care a girat târârea Sfinților Părinți în temnițele comu-

numai pentru asta se înmiruiesc în lacrimi ochii sfinților între rame... Doar că icoanele nu plâng doar pentru trecut și viitor... Ba, poate nici nu plâng pentru ceea ce am lăsat indiferenți în urmă și ceea ce nu ne pasă a veni... Căci, negreșit, Sfinților nu le mai ajung deja lacrimile decât au de plâns pentru acest a nu fi de acum, a nu ne regăsi de astăzi, a nu ne identifica în acest prezent tot mai străveziu... Și cât mai au ei de plâns... Pentru că fără un acum, nici trecutul, nici viitorul nu-și mai au rostul lor de așezare a unei națiuni în panteonul mândriei și demnității de neam și țară... Și poate și pentru multe altele ne plâng icoanele... Că lăsăm a ne fi răscolite mormintele... Că nu facem zid din carnea noastră aparent vie, dar atât de moartă în rostul de apărare a neamului, nu facem din ea zid viu pentru a proteja osemintele eroilor noștri... Ei, cu mult mai vii ca noi... Atât de vii că sunt atâtia ce vor a-i tulbura...

La Valea Uzului au fost puse la pământ zeci de cruce ale eroilor noștri... Și chiar de s-a frământat pământul de durerea a ceea ce va veni, cu multe zile înainte, tot nu ne-am neliniștit de ceea ce știam că va veni... Iar morții noștri au rămas din nou singuri în fața hoardelor unor vii ce nar trebuie să-și mai

încă își călăresc netrebnicia pe meleagurile noastre... Pe pământurile tot mai puțin apărate, de loc apărate, gata a fi predate acestor cioclii în așteptare...

În cimitirul eroilor au fost doborâte de ura maghiaro-ungurească atâtea cruce... Și nu ne tulburăm?... Nu ne fierbe sângele în vene? Or, om mai avea ceva sânge sau prin ale lașităților noastre trupuri curge doar netrebnicia?...

Nu ne pasă... Chiar dacă nu au fost puse la pământ doar Crucile... Ci 50 de sfinte altare, pentru că, prin fiecare, aveam o zidire de sfânt lăcaș în cerurile înaintașilor... Dar pesemne nici de am fi numărat pe degete, pentru fiecare cruce, o biserică din ceruri dărâmată, nu ne-ar fi păsat... Pentru că atât de fricoasă a ajuns a ne fi firea cea de neveghe: de neam, de țară, de istorie, de morminte, de cimitire... Și chiar dacă au fost puse la pământ, pe lângă cruce, și un monument, tot nu am fost acolo... Nici unul dintre noi; doar hoardele... Nu au fost nici reprezentanții ministerului apărări (al apărării... altor neamuri și rase), nici cei ai nonidentitarului minister al culturii ori cei ai cultelor... Și nici măcar ai Patriarhiei, deși Crucea, ea, veriga-n-verigă în adn-ul nostru de continuitate în timp, a fost smulsă

niste... A fost aceea instanță care a tăcut de fiecare dată când eram călcați în picioare! O instituție nulă... De jure, de facto, de drept... Așa cum este și decizia ei, fie și doar pentru că nu a prevăzut ce se va întâmpla cu fiecare dintre cele 50 de cruce, cu monumentul delocat... Este justiția care a profanat, a decultizat, a depatrimonizat, a demitizat și dezumanizat... Și care, de nu ne vom trezi, la fel va decide pentru fiecare bucată de glie, până țara va fi cedată pe dentregul veneticilor!

De aceea, trebuie să îndreptăm, să ne îndreptăm, să ne ridicăm privirea din pământ!... Să ne asumăm îndreptarea prin orice vorbă, gest, acțiune, faptă! Și nu doar punând poate crucele la loc... Ci scrijelind cu degetele descărnate, pentru a trăi măcar o frântură din durerile celor ce au fost, și sunt, iată!, iarăși chinuți în somnul nevegheat de noi, săpând cu unghiile smulse de nepăsarea ce ne-a devenit „istorie”, „cultură”, „empatie” prea multe decenii, scobind în piatră fiecare literă, fiecare jertfă și fiecare simbol din Panteonul Național... Altminteri, cruce după cruce, mormânt după mormânt, os după os, înaintașii ne vor fi împinși la groapa comună a unei istorii, a unui neam, a unei țări...

Teritoriul...

Mihai
Tîrnoveanu

Unitatea de măsură nu este hectarul, ci mormântul unui Erou. Subdiviziunea de bază nu este metrul pătrat, ci batista în care nevestele și copiii celor plecați pe front si-au înnodat lacrimile. De la această percepție pornește totul, de la Cultul Eroilor. Cât costă un hectar de teren arabil sau de munte? O pungă, două de euro. Dar cât costă un hectar de morminte de eroi? Răspuns: nu se vinde.

astfel în mod firesc cele două concepte, bunăstarea individuală și cea națională, prin simplul fapt că Națiunea nu caută nici anularea individualității omului așa cum se întâmplă în comunism, nici ridicarea acesteia la „rangul” de orgoliu cum este în liberalism, ci caută o perfectă armonizare naturală între interesele individuale și cele naționale, după cel mai firesc model posibil, anume cel al familiei. Legătura de sânge și de dragoste puse sub semnul credinței garantează aceste lucruri.

Pentru ce au mai

Aceasta ar fi trebuit să fie perspectiva și atunci niciun străin nu ar fi putut cumpăra nici măcar o palmă de pământ și niciun partid politic nu ar fi avut nici măcar curajul să se gândească, că ar putea scoate la mezat pe un argint găurit, aurul, petrolul, pădurile, gazul sau orice altă bogăție naturală de pe acest Teritoriu, căci el nu ar fi stat sub semnul întrebării cât costă, ci sub semnul lui „Nu se vinde”. Păi de ce să nu se vândă? Pentru că suntem sub semnul Eroilor. Dar ce au făcut acești eroi? Simplu, si-au dat viața pentru ca toate acestea să „poarte un nume”: România; pentru ca toate acestea să fie ale noastre, iscăbind cu sângele lor, cu oasele lor frânte pe roată, actele noastre de proprietate.

Conștiința națională asupra proprietății generează nu numai „imposibilitatea sufletească” de înstrăinare a ei, ci și o prosperitate economică, căci acea proprietate va fi inevitabil valorificată la potențialul maxim în interesul individual al românului care coincide cu cel național. Naționalismul suprapune

murit Eroii? Pentru Libertate, inclusiv pentru libertatea de a ne putea cunoaște și afirma Istoria, dincolo de gratiile cenzurii bolșevice, neomarxiste, comuniste sau cum vreți voi să o numiți. Străinii știu bine puterea simbolurilor, puterea lor de a mișca suflete, puterea lor de a uni oamenii în forța unei națiuni, puterea lor de înălța o Țară. Ei știu bine puterea Eroilor, căci au simțit-o de-a lungul Istoriei. De aceea îi îngroapă în uitare, de aceea îi scot din cărți și manuale, de aceea ne opresc să îi afirmăm, prin legi și instituții oficiale de tip CNCI, CNA sau Elie Wiesel. De aceea ne smintesc tinerii cu mărgelile și „jocurile climatice” ale propagandei iar atunci când Eroii răsar la propriu din pământul pădurilor de Valea Uzului spre exemplu, intră în panică...panica ca nu cumva noi să avem Cultul Eroilor reper zilnic în viața noastră, Scut și pentru Aur și Pământ și pentru Libertate și pentru copiii noștri. Așadar, cât costă române...? Nu se vinde!.

Războaie și războinici...

Al. Stănculescu
Bârda

Spuneam cândva că în școlile teologice pe care le-am frecventat am învățat mereu că cel mai mare păcat din lume este sinuciderea. Se înșirau, de asemenea, o mulțime de păcate, care mai de care mai periculoase pentru viața duhovnicească și mai pierzătoare de suflet. Pe la sfârșitul anului se vorbea ceva despre pace, despre făcătorii de pace și se făcea mențiunea că învățătura Bisericii admite războiul de apărare. Despre războiul de cotropire nu-mi amintesc să se fi șoptit o vorbă, noțiunea însăși fiindu-mi străină la vremea aceea. La istorie vorbeam de războaie, dar ca de ceva foarte îndepărtat, de ceva care se întâmplă doar la mare distanțe în timp și spațiu. Erau proslăvite războaiele de apărare ale dacilor, lăudate la maximum războaiele lui Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Războiul de independență, Primul Război Mondial. Se vorbea despre Al Doilea Război Mondial, care, de fapt era război de eliberare de sub ocupația nazistă, eliberare datorată eforturilor „fraților” sovietici. Se mai vorbea la istorie de năvălirile popoarelor migratoare, huni, avari, goți, pecenegi, cumani, turci, tătari etc. Toți se spunea că fuseseră foarte cruzi cu populația locală, cu strămoșii noștri. Noroc cu slavii, care fuseseră, într-adevăr, un popor migrator, dar complet deosebit de celelalte. Slavii erau „blânzi”, „omenoși”, „harnici”, „crescători de animale” și „lucrători de pământ”. De la slavi strămoșii noștri avuseseră multe de învățat. Fuseseră o adevărată binecuvântare! Sărmană istorie!

A trecut vremea și, pe măsură ce m-am maturizat, am înțeles adevărul. Când te aflai îngenunchiat sub genunchiul cotropitorului, nu puteai vorbi și nu puteai condamna războiul de cotropire; când urmașii cotropitorilor de altădată îți luau și cenușa din vatră, nu puteai spune că aceia sau aceștia sunt răi!

De ani de zile aflăm că mereu în lume sunt focare de război. Până de curând auzeam răsunând aproape de granițele țării noastre exploziile din Serbia. Am văzut la televizor, seară de seară, ororile războaielor din Afganistan, Irak, Iran, Ucraina, ca să vorbesc de cele mai apropiate în timp.

Vezi orașe întregi transformate în ruine, case, spitale, școli, grădinițe și maternități devenite mormane de moloz, vezi grămezi de cadavre umane, gropi comune ticsite cu morți. Vezi peste tot oameni morți, unii din cauza rănilor primite, de foame și de sete, alți de frică. Vezi convoaie de oameni deportați, asemenea robilor de altădată. Vezi execuții în plină stradă, fără judecată, fără vreo rațiune, doar pentru simplu fapt că omul devenit fiară a hotărât că fratele său omul nu trebuie să mai trăiască. Vezi soldați în tranșee cu fețe pământii, uneori infirmi, sfărtecați de bombe, vezi soldați făcuți scrum în tancuri, avioane sau mașini de luptă incendiate. Vezi milioane de oameni luându-și lumea în cap doar cu hainele care sunt pe ei, cu moartea-n spate și cu speranța în suflet, căutând un loc de scăpare fie și pe altă planetă. Vezi mame, soții, surori și fiice, vezi copii și bătrâni plângându-și pe cei dragi căzuți pe front. Urmările unui război nu se șterg odată cu încheierea păcii, cu tăcerea tunurilor. De cele mai multe ori se prelungesc multe decenii. Bombardamentele de la Hiroșima și Nagasaki încă mai au efecte devastatoare asupra sănătății localnicilor și azi, după mai de optzeci de ani!

Toate cele de mai sus sunt doar efecte. Cauzele sunt mult mai îndepărtate, iar vinovații sunt foarte numeroși. De obicei punem asemenea catastrofe pe seama unui conducător, dar de fapt mult mai mulți sunt responsabili. Vina lor nu este egală, dar păcatele tuturor sunt păcate capitale, fiindcă toate urmăresc moartea, distrugerea unui număr cât mai mare de oameni. S-o luăm pe rând: 1. pregătirile de război pe față și în secret ale popoarelor, necesită resurse umane și materiale imense, care ar putea fi folosite în scopuri constructive. Nu cred că este popor, care să nu aibă în vedere o asemenea pregătire; 2. Bugetele militare ale fiecărui stat depășesc orice alte destinații bugetare și, din păcate, sunt într-o permanentă creștere; 3. Dezvoltarea fără precedent a industriei de război, industria morții, care pune pe piață munți de arme dintre cele mai sofisticate, muniție de tot felul, gaze toxice, aparate electrice și electromagnetice de luptă, nave militare, avioane de luptă, tancuri și multe alte mașini de război. În această indus-

trie trudes mii și mii de muncitori cu înaltă calificare, ingineri, tehnicieni, savanți, cercetători. Toți știu bine ceea ce fac și la ce vor servi produsele muncii și gândirii lor; 4. Creșterea de la an la an a efectivelor armatelor fiecărui stat. Întreținerea și pregătirea de luptă a acestor soldați și ofițeri necesită eforturi și cheltuieli uriașe; 5. Cercetători și savanți de cea mai înaltă calitate caută febril noi soluții și mijloace de a ucide oameni, inventează noi și noi mașinării ale morții; 6. Alianțele și grupările cu scopuri militare ale unor state și popoare au în vedere creșterea potențialului de luptă în vederea producerii de pagube cât mai mari inamicului și, în final, învingerea lui; 7. Cultivarea unor adevărate armate de spioni de către fiecare stat pentru a afla cât mai multe despre pregătirile de luptă ale altor state, despre forțele și vulnerabilitățile altor popoare.

Toți spun că se pregătesc de apărare, dar când au prilejul nu ezită să atace, să ocupe, să cucerească! Toți spun că, pregătindu-se pentru război, ajută la menținerea păcii, prin descurajarea adversarului, prin echilibrarea forțelor. Și cursa înarmărilor se accelerează de la an la an! Este o adevărată nebunie, dacă avem în vedere că arsenalul nuclear existent azi în lume ar putea distruge planeta noastră de mai multe ori. Oare, nu este destul și o singură dată? Doamne ferește! Acestea toate creează neîncrederea și ura între oameni și popoare, neliniștea și nesiguranța celui ce stă călare pe o bombă!

Dincolo de războaiele locale, toți sunt conștienți că, mai devreme sau mai târziu, va izbucni un Al Treilea Război Mondial. Acesta va fi o crimă imensă îndreptată împotriva întregii umanități. Iată cum descrie mitropolitul sârb Nicolae Velimirovici acest război: războiul care va să vină nu va ținti doar biruința asupra potrivnicului, ci nimicirea potrivnicului — deplina nimicire nu doar a luptătorilor lui, ci și a tot ce au ei în spatele frontului, a părinților, copiilor, bolnavilor, răniților lor și a celor luați prizonieri dintre ei, a satelor și orașelor lor, a animalelor și pătulelor lor, a căilor ferate și șoselelor lor! Părjol care nu gândește și nu face deosebire! (...). În noul război se va rade peste ruinele multor catedrale, ale multor locuri sfinte, monu-

mente de veacuri ale popoarelor și a tot ce mai este drag și prețios inimii omenești pe pământul patriei. Va fi aruncat fără cruțare foc de pe pământ, de pe apă, din văzduh, asupra a tot ce e potrivit. Foc, plumb și oțel vor cădea ca o ploaie nestăvilită, care îneacă și dă totul morții. Odată cu aceasta vor veni și fulgere electrice, tancuri electrice, aparate din fier cu deplasare rapidă și cu tir rapid, și Dumnezeu știe — mai pe șleau spus, dracul știe — care sunt toate mijloacele infernale de ucidere, torturare și siluire a oamenilor, animalelor, ființelor și făpturilor. Iar ca o încununare a tuturor acestora va veni ultima și suprema invenție a civilizației latino-teutonice: putoarea! Adică gazele puturoase, aruncate asupra potrivnicului și a patriei lui din cele mai felurite arme și în cele mai felurite compoziții. Fiece ființă vie pe care Făcătorul Cel Preaînalt a dăruit-o cu organ de respirat ca să se îndulcească de aerul Lui curat și dătător de viață, își va da duhul în chinuri din pricina putorii otrăvitoare cu care va fi „dat bună ziua” civilizația apuseană (...). Cifrele războiului viitor vor întrece în toate privințele, afară de numărul cruaților, cifrele tuturor celorlalte războaie din istoria neamului omenesc. În cursul războiului vor fi mobilizați și copiii de la doisprezece ani în sus, precum și multe femei și fete. Se va lua pentru necesități de război, prin rechiziție, tot ce va fi rămas în spatele frontului: și ultimul bou, și ultimul cal, și orice alt animal domestic de hrană sau de povară, și toate alimentele, toți banii, toate bijuteriile persoanelor private, toate lichiditățile din băncile private, ale unor societăți sau ale statului, și toate valorile bisericilor și mănăstirilor, îmbrăcămintea, vasele, tot ce este de fier, cupru, aluminiu, cauciuc — fără să mai vorbim de argint și aur —, telefoanele private, sobele de metal, încuietorile de la porți și uși, paturile de metal, ramele de metal de la portrete, icoane și oglinzi; într-un cuvânt, tot ce e din metal, din piele, din pânză, din cauciuc sau din oricare material ce va fi necesar războiului și războinicilor. Bătrânii și bătrânele, împreună cu copiii mici și cu invalizii, vor rămâne în casele goale și reci, cu hambarele goale, cu staulul și grajdul gol, fără încălțăminte, fără curele, fără veselă, fără plug și sapă, fără cuțit și lingură, în

case neîncuiate — oameni flămânzi în primejdie din partea fiarelor flămânde. Vor rupe câte puțină iarbă — unde va fi rămas după părjolul războiului —, vor scurma pământul și vor jupui scoarța de pe copaci ca să mănânce. Cu asta se vor ține în viață. Și vor veni zile friguroase, când oamenii vor arde toate cărțile din biblioteci, atât din cele publice cât și din cele particulare, și toate tablourile și obiectele de artă din muzee, numai să se încălzească poporul! (...).

Dacă în Al Doilea Război Mondial au murit peste zece milioane de oameni, în cel viitor te întrebi dacă mai are cine să-i numere! Cain al vremii noastre a devenit însăși gura infernului!

Cei care coordonează, finanțează sau lucrează în aceste domenii sunt conștienți de finalitatea activității lor, dar continuă s-o practice. Dacă ar socoti cineva câte s-ar putea face cu fondurile destinate înarmărilor, cu banii cheltuiți pentru susținerea războaielor, cu oamenii de elită ce lucrează sau cercetează în domeniul militar! Dacă ar socoti cineva ce consecințe pot să aibă aceste pregătiri infernale pentru întreaga omenire! Câte boli și-ar găsi leacul, câtă suferință ar putea fi tămăduită, pe ce trepte ar ajunge știința, arta, cultura în general! Acești bani se cheltuiesc tot într-o nebunie, în timp ce mii și mii de oameni mor de foame în Africa Neagră!

Oamenii politici, cei ce dau startul conflictelor și războaielor de cotropire și de cucerire, alături de toți cei care pregătesc cu mult înaintea asemenea evenimente nefaste, sunt la fel de responsabili înaintea lui Dumnezeu, a istoriei și oamenilor, iar păcatul lor nu poate fi cântărit cu măsurători omenești.

Creștinul de rând are datoria și posibilitatea să se roage pentru pace, pentru buna înțelegere între oameni și popoare. Dumnezeu este în măsură să oprească această cursă a înarmărilor și însăși izbucnirea unui nou război mondial. Doamne ajută!

Pe-aici NU se trece!

Diana Maria
Brăgaru

Cele trei culori care ar trebui să ne guverneze! Nu politrucii, nu demagogii, nu mincinoșii, nu halerele, nu hoții, nu trădătorii și vânzătorii de țară, de neam, de credință. Ei, Tricolorul, alături de Dumnezeu, ar trebui să ne fie singurul crez! Țara mea, țara noastră, nu se numește nici Ucraina, nici Rusia, nici SUA, nici UE, nici NATO. Ați uitat asta?! Suntem singurii noștri oșteni. Suntem singurii noștri apărători. Suntem singurii noștri părinți, copiii, surori, frați. Suntem singurii noștri prieteni! Nimeni altcineva nu ne e. Uitați-vă în jur. Ce vedeți?! Un NATO, UE, SUA, Germania, Franța, China, Rusia – toate sunt țări și alianțe ale unor țări care dictează altora! Care hotărăsc pentru sute de milioane de oameni cine și ce să facă!

Trăim timpuri în care suveranitatea și independența statelor mici, a țărilor ca a noastră, există doar pe hârtie. Cu numele.

Ni se dictează, ni se ordonă pe cine să votăm, cum să votăm dintre pionii lor. Dintre marionetele lor!

Ni se impun legi de la UE despre cum ar trebui să trăim și cum să iubim. Ei ne spun ce să mâncăm, ce să respirăm, cât să ne spălăm. Ei ne pun pumnul în gură și ne impun legi străine nouă. Legi care nu servesc interesului național. Urmăm orbește ordinele venite de la Bruxelles sau Washington la fel cum le-am urmat pe cele de la Moscova! Ni se spune „putiniști” când arătăm care sunt cauzele războiului pentru care fiecare dintre noi plătește greu. Ca și cum dacă identifici cauzele producerii cancerului și spui care e soluția ca să scapi de el, susții cancerul! Ne-am uitat rădăcinile, ni s-a răcit sângele în vine și am uitat că „Pe-aici nu se trece!”.

Ni se răsucesc morții în morminte, se chircesc de durere marii învățați ai acestui neam când ne văd cum am ajuns să scriem, să vorbim, cum ne batem joc de limba noastră, de valorile noastre!

Se contorsionează oasele Eroilor țării ăștea care și-au dat viața ca Pământul acesta să fie liber de orice cizmă străină! După ce am luat „lumină” din Piața Roșie, acum luăm „lumină” de la Casa Albă, de la Bundestag și de aiurea. Îi ascultăm orbește, de parcă ei ar fi dumnezeii noștri!

Tricolorul! Cinștiți-ii! Gândiți românește! Nu vă mai fie frică de nimic și de nimeni. Pentru că uniți ne putem reface destinele! Nu vă mai plecați capetele! Nu mai sărutați mâinile și fundurile nimănui! Cereți respect gândindu-vă numai la România! La interesele ei! Ale noastre! În condițiile noastre, nu ale lor! Impuneți respect! Este timpul să conștientizăm că suntem pe un drum care nu duce la nimic bun! Este timpul să înțelegem că problemele noastre le putem rezolva doar NOI! Nicio putere a lumii nu a venit și nu va veni aici pentru că îi pasă de poporul român! Nicio putere a lumii nu ne vrea binele. Toate vor binele lor! Al politicienilor lor, ar multinaționalelor lor, al in-

dustriilor lor! Nici măcar binele popoarelor lor nu îl vor, cum vă puteți închipui că l-ar putea dori pe al nostru?! Spuneți că vreți „o țară ca afară”?! Ca „afară” unde?! Ca în statele așa-zis „democrate” unde se împușcă precum chiorii pe străzi?! Ca în statele gloanțe de război sau chiar și de cauciuc în populația nemulțumită?! Ca în statele „libere” unde au murit sute de mii de oameni închiși în case, pentru că nu aveau voie să iasă în timpul când virusul ieșea la plimbare după ora zece seara?! Ca în țările în care eutanasia este metoda cea mai ieftină de a „scăpa” de oameni bătrâni sau bolnavi?! Vreți ca în țările care au pierdut controlul pieței de droguri?! Vreți ca în țările în care orice descreierat poate intra în școli și magazine și lua zeci de suflete?! Vreți ca în țările în care statul vine și ia copiii din sânul familiilor?! Vreți ca în țările în care dacă ești împotriva aberațiilor politice venite în numele partidului sau al corectitudinii politice,

primești amendă, faci pușcărie sau ești împușcat?!

Este timpul să vrem o țară care să nu fie „ca afară”! Este timpul să ne ridicăm și să cerem de la cei puși în scaune să își facă datoria față de poporul acesta, să muncească pentru România! Nu pentru buzunarul lor, nu pentru găștile lor mafiote, nu pentru rudele, loazele și amantlăcurile lor, proaste, analfabete, leneșe și hoațe! Nu pentru UE, nu pentru Ucraina, nu pentru NATO, nu pentru Rusia, nu pentru „binele suprem”. Pentru că nu poate exista un „bine colectiv” când nu există un „bine” individual! Este timpul să le cerem socoteală! Și nu este nicio rușine și nici de ocară să fii naționalist. Să îți iubești țara și neamul! Așa să ne ajute Dumnezeu! •

Pe Dealul de la Țiganca, a curs sângele ca apa...

Mihai
Ogrinji

„Lumina vine de la răsărit”, adică de la Moscova... Așa au ținut-o langa, până de curând, cominterniștii, trădătorii și ceilalți cu apucături asemănătoare care au propagat cu zel această minciună cumplită. De acolo, de la Kremlin, nu s-au revărsat și nu se revărsă, în puhoi nesfârșit, decât crima, pârjolul, mârlnia, jaful. După 1940, imediat ce-au reocupat Basarabia, bolșevicii ruși, în cărdășie cu diverse minorități internaționaliste pripășite prin partea locului, au trecut la distrugerea tuturor valorilor românești. Barbarismele lor n-au avut și, încă, n-au limită. Așa că n-au scăpat, se înțelege, nici cimitirele. Numai că aceste bestiale „lichidări” s-au făcut până în zilele noastre. Și nici vorbă să se oprească, cel mai cunoscut caz fiind Cernăuțiul.

În februarie 2007, ca să ne oprim doar asupra unui singur exemplu, bulldozerele de la Tiraspol au distrus Cimitirul eroilor români „Generalul Drăgălina” de la Tighina, amenajând deasupra lui un „memorial internațional”.

Poartă numele lui G. A. Potemkin, cu o statuie impozantă la intrare. Tighina se află, cum sper că știți, sub ocupație rusească (vezi Doamne, transnistreană); cap de pod, mai exact pod peste Nistru,

inscripționate, ale militarilor unguri, ruși, germani. În spatele statuii lui Potemkin, pe o zidire în arc de cerc, au fost instalate 249 de plăci de granit pe care au fost înșiruite numele a 4.740 de oșteni ruși, ucraineni și

calitatea din apropierea Prutului unde, în lunile iunie-iulie 1941, s-au dat unele dintre cele mai crâncene lupte ale războiului de eliberare a Basarabiei. Mai bine de 1.000 de eroi români căzuți dincolo de „râul

viața și au fost dați dispăruți peste 10.000 de oșteni români. Liota de idioți de pe la diverse televiziuni (analști, influenceri, trăsniții de breaking news-uri), conectați la ugerul mereu plin al mafiei transnaționale, tot felul de haimanale, multe dintre ele alogene, continuă să emită bazaconii absolut grețose despre trecerea Prutului și mai cu seamă a Nistrului de către Armata Regală a României. Nu mai vorbesc de nesfârșita execuție, în fel și chip, a Mareșalului. În loc de alte comentarii, vă recomand să citiți cartea cu totul specială a Gen. Constantin Pantazi. Inclusiv cea a fiului său, Ion Pantazi, ca să vă puteți face o imagine cât mai adevărată și onestă a timpurilor prin care a trecut România. Să mai sugerăm vreo paralelă, ca să fugă crucile din cimitire? Mareșalul a fost militar de elită, a condus țara pe timp de război, a fost pe front și și-a asumat și acuzații de care nu era vinovat. Patriotismul ardent și demnitatea și le-a plătit cu propria viață. Poate fi comparat, cumva, cu Gen. Ciucă, prim-ministrul de mai ieri?

Despre ce trădări naționale vorbim?

în Basarabia...

Din cele circa 320-333 de morminte ale Cimitirului românesc au mai fost păstrate doar câteva cruci albe, anonime, amărâte și ca înfățișare. Pe restul spațiului se lăfăiesc vreo zece monumente ale unor generali ruși, șiruri de cruci din marmură neagră,

alți... sovietici, căzuți victorioși prin partea locului, în diverse bătălii...

Straniu este faptul că batjocorirea și raderea Cimitirului Românesc de la Tighina s-a desfășurat, cronologic vorbind, cam în aceeași perioadă cu amenajarea Cimitirului de Onoare de la Țiganca, lo-

blestemat” își dorm acum somnul de veci în liniște, după ce ani la rând, în perioada comunistă, peste osmintele lor au fost construite grajduri pentru vite, padocuri pentru porci, alte amenajări „creștine”... Mă rog, ortodoxie rusească!

În crâncenele lupte de la Țiganca și-au pierdut

Sustragere „englezească” sau „defectare”?!...

Cezar Adonis
Mihalach

Nu, nu este vorba despre o „depolitizare” a serviciilor... Chiar dacă a avut un prolog mult prea ignorat... Ieșirea la rampă a unui deja uitat președinte de țară, Emil Constantinescu, pentru a vorbi despre cât de influențabil, șantajabil, și bun de expediat acasă, poate fi un președinte... Căci, este prea puțin probabil ca apariția acestuia în spațiul public, chiar înainte de demisia șefului SRI, Eduard Hellvig, să fii fost întâmplătoare! Și nici măcar stranie... O posibilă implicare ce nu poate fi privită nici doar prin simpla „ramă” de continuă autovictimizare a unui președinte laș, care a fugit de frica zidului de servicii ce se putea năruși peste el, cum ne dădea de înțeles, dar care mereu uita să-și expună faptele prin cele ale odraslei... Sigur, o parte politică există și în cazul recent demisionatului șef de servicii... Dar s-ar putea să fie departe de ceea ce intuim a fi o pregătire de candidatură pentru șefia statului... Pentru că acesta a șters-o practic din fruntea

serviciilor când țării îi este tot mai greu și care nu are ce să caute în fruntea aceluiași stat, fie și „civil” (suspectabil mereu a fi „sub acoperire”), în funcția de prezidențială...

În fapt, lucrurile s-ar putea devoala, cât de curând, a fi cu mult mai grave... Cu mult dincolo chiar de o posibilă „defectare” a unui șef de serviciu... A doua în prea zbuțumata istorie a serviciilor noastre, prima din valul

pe linii de servicii și de „modus operandi” al unei țări care a fost expusă ca fiind total lipsită de apărare... Sau gata să predea și ultimele structuri mâncate de rugina corupției politico-economico-securitice a țării către „alții”... Alte servicii, alte structuri, tot mai neeuroatlantice...

Un „tablou” ce poate părea dur, dar aceasta este realitatea: un șef al unui serviciu secret nu își poate permite gestul unei demisii „la

nici măcar nu a catadicsit să invoce motive personale, ci faptul că și-a „terminat misiunea la SRI” (dar oare a cui misiune și pentru ce interese?!), denotă existența unui uriaș putregai... Și nici dacă însuși președintele Iohannis își asuma el o demisie din fruntea statului lucrurile nu ar fi apărut atât de instabile, haotice... Pentru că el își permitea gestul unei demisii având (și!) acoperirea politică... Dar nu un șef de serviciu secret

zone, dar mai ales nepăsarea față de țară. Mai ales că această demisie apare într-un posibil moment de cumpănă pentru țară. Și poate nu ar trebui să o privim în afara gestului UDMR, de a fi ieșit de la guvernare scuipând lături... Ba, să nu vorbim cumva tocmai de acel secundar al unui cronometru pe care ne tot facem că nu-l vedem afișat chiar la Bruxelles!... Zilele rămase până la declararea autonomiei Ardealului de către o asociație revizionistă și care vorbește despre această intenție de peste doi ani, cu note trimise parlamentarilor europeni, dar care, totuși, nu a declanșat nici un fel de măsuri juridice în România, chiar dacă este vizată securitatea și integritatea națională.

Pe acest fundal trebuie privită poate demisia șefului SRI... Și s-ar putea ca diferența față de „cazul Pacea” nici măcar să nu fie foarte mare, ci să vorbim tot de o fugă la un anumit ordin de chemare și regroupare...

de „demisii” postdecembrie al șefilor SRI... Pentru că, demisia șefului SRI poate produce un val de efecte pentru țară apropiat defectării lui Pacea... Cel puțin la nivel internațional,

întâmplare”... El poate pleca de pe post, fie la terminarea mandatului, și neprelungirea acestuia, fie la rokada președinților de țară, fie din motive personale. Or, faptul că șeful SRI

care transmite astfel nepăsarea față de structura a cărui șef a fost, și salariat, deși surpriza s-ar putea vedea într-un cumul de salariat al Statului Român cu simbrerie și dinspre alte

Judecători cu salarii speciale dau sentințe contra eroilor României

Vasile
Patrichi

Jubileu printre unguri, tristețe mare printre românii care s-au bătut pentru cimitirul din Valea Uzului. Curtea de Apel Bacău a pronunțat decizia definitivă în procesul care viza ridicarea a 50 de cruce comemorative ale ostașilor români în Cimitirul militar din Valea Uzului. Instanța a stabilit că autorizația de construire, emisă de Primăria Dărmănești pentru crucile din cimitirului militar Valea Uzului, este ilegală. Instanța a respins recursul autorităților din Dărmănești și a menținut sentința de la Tribunalul Bacău, pronunțată cu un an în urmă, unde s-a decis demolarea crucilor de beton construite ilegal, cu bani publici. Anul trecut, Tribunalul Bacău a decis, printre altele că „anulează autorizația de construire nr 69/17.12.2018 pentru lucrări de construire monument cimitir internațional și 50 de cruce pentru eroii români emisă de Primarul Comunei Dărmănești și dispune desființarea lucrărilor executate în baza acestei autorizații de construire.”

Decizia de acum vine după ce, în octombrie 2021, Curtea de Apel Bacău a anulat definitiv decizia Consiliului Local Dărmănești din martie 2019, prin care acesta a trecut cimitirul militar din Valea Uzului în

Uzului, așezată la granița județelor Harghita și Bacău. Anterior, cimitirul era îngrijit de comuna Sânmartin din Harghita, iar comunitatea maghiară îl considera un cimitir militar maghiar. Pe de o parte, am avut o dispută între primăria Dărmănești și

dedus ei că ungurii s-au bătut singuri, ei înde ei, la Valea Uzului, s-au împușcat între ei. Au murit și niște români, dar au fost duși la Cimitirul eroilor din Comănești. După mintea ungarilor, românii nu aveau ce căuta acolo unde au

buiau să disjunga în două procesul: pe de o parte, litigiul dintre Dărmănești și Sânmartin; pe de altă parte, dreptul românilor să aibă și ei o umbră de cruce acolo unde au fost omorâți. Pe mine nu mă preocupă AUR în această poveste, dar judecătorii români din Bacău au executat ordinul partidului-stat. Așa se confundă dreptul eroilor la o cruce cu disputa politicianistă dintre partidele din România. Chiar dacă eroii căzuți au dreptul la cruce, judecătorii i-au ținut pe cei de la AUR la ordin. Sigur, nu de dragul ungarilor, dar se poate interpreta și așa. Iată cui dăm noi lefuri și pensii speciale! Prin sentințe pretins definitive, au dat sate întregi din Transilvania unor urmași cu acte falsificate și mulți români au rămas pe drumuri. Ferească Dumnezeu să avem nevoie de inamovibilității noștri, care nu vor să știe ce este contribuția la fondul de pensii și care acuză Parlamentul de lipsă de loialitate...

domeniul public al orașului. Orașul a intabulat terenul cimitirului având o suprafața de 7979 mp pe baza acestei hotărâri.

În martie 2019, Consiliul Local Dărmănești a inclus printr-o hotărâre cimitirul militar din Valea Uzului în domeniul public al orașului, după care, în aprilie a înființat o parcelă românească în cimitirul așezării depopulate Valea

Primăria Sânmartin. Pe de altă parte, s-a produs o confruntare politică și diplomatică între România și Ungaria. Ungurii pretind că numai luptătorii lor au murit la Valea Uzului. Românii susțin că au murit și 149 de luptători de-ai noștri. Toată confruntarea juridică atestă erori grave de administrație din partea României. Până la urmă, judecătorii de la Bacău au

murit, iar judecătorii români le-au dat câștig de cauză pentru că așa a cerut PSD: trebuie compromis pe toate cărările.

Eu știam că, acolo unde moare un om de moarte năprasnică, se pune o cruce, chiar dacă nu este înmormântat acolo. Iar moartea într-un război este o moarte năprasnică. Judecătorii români nu au aflat asta până acum. Ei tre-